

Preview Retour Spitsbergen

Inspecteur Jack Pelham stapt uit zijn auto en staart naar de grijze lucht met rafelige wolken. De regendruppeltjes die zijn gezicht raken voelen kil aan voor de tijd van het jaar. Zomer in Londen. Fantastisch.

Pelham diept een zakdoek op uit zijn jaszak en hijst zijn broek nog maar eens op. Telkens vergeet hij een extra gaatje in zijn riem te maken. Nog even en hij loopt erbij als die knullen van tegenwoordig. Hun spijkerbroek hangt vaak zo laag op de heupen dat je je afvraagt waar die broek nog houvast heeft; elk moment verwacht je dat de broek het opgeeft en langs de benen van de betreffende *dude* omlaagglijdt.

Toch hoor je hem niet klagen, want tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis vijf maanden geleden kreeg hij te horen dat hij nu toch echt iets aan zijn gewicht moest doen om toekomstige problemen te voorkomen. Hij hoefde zijn arts niet te vragen wat voor problemen dat dan zouden zijn, die kon hij zelf ook wel verzinnen. Het was ook niet dat hij dat moment niet heeft zien aankomen. Hij weet van zichzelf dat hij zich gedroeg als een spreekwoordelijke struisvogel.

Daarom was het pas na 'De Grote Waarschuwing' dat hij besloot afscheid te nemen van de rijk belegde clubsandwich die hij elke dag als lunch at en kiest hij nu voor een gezondere variant met magere vleeswaren, een blaadje sla en wat plakjes tomaat. De koekjes die hij in zijn bureaula bewaarde voor dat cruciale moment aan het eind van de middag dat zijn maag luidkeels om aandacht vroeg, verving hij door een appel en zijn koffie drinkt hij sindsdien zonder suiker.

Het resultaat is echter dat zijn kleding inmiddels om hem heen slobbert alsof hij de eerste de beste zwerver is. En dat hij zich die ochtend niet heeft geschoren helpt natuurlijk ook niet.

Hij gaapt en rekt zich uit.

Het andere portier van de neutrale, zwarte BMW gaat open en er stapt een tweede man uit. 'Ben benieuwd wat we aantreffen,' zegt hij.

'Een dooie, brigadier. Anders laten ze ons niet naar het mortuarium komen. Wat stond er ook alweer in dat bericht?'

Brigadier Steve Wilkinson staart nadenkend in de verte. 'Om ... 10.17 uur lokale tijd zag de bemanning van een dfds Seaways ferry ongeveer twintig mijl uit de kust een lichaam in het water drijven. De kapitein heeft de kustwacht gewaarschuwd en heeft het schip stilgelegd om de plek te markeren. Om ...' Wilkinson raadpleegt zijn telefoon, '... 10.43 uur arriveerde een helikopter van de kustwacht. Om 10.59 uur was het lichaam geborgen en heeft de ferry zijn weg naar de haven vervolgd. De helikopter heeft hem naar het ...'

'Hem, brigadier?'

Wilkinson raadpleegt zijn telefoon nogmaals. 'Ja, meneer. Dat is wat ik heb doorgekregen.'

'Oké, ga verder.'

'De kustwacht heeft hem uit het water gevist en hiernaartoe gebracht.'

'En dat is onze pech. Hadden ze hem maar bij een ziekenhuis in een ander district gedumpt, dan zaten wij nu aan het bier.' Pelham sluit de auto af en wijst naar de ingang van het ziekenhuis. 'Laten we maar eens gaan kijken.'

Hij verruilt de zakdoek voor een beduimd pakje Bubblicious Bubble Gum met colasmaak en steekt een van de strips in zijn mond.

Bij de receptioniste laten ze allebei hun legitimatie zien. Ze moet nieuw zijn, denkt Pelham. Hij heeft haar niet eerder gezien. Hij duwt de kauwgombal met zijn tong tegen zijn wang. 'We hebben een afspraak met de patholoog-anatoom,' zegt hij.

De vrouw wijst naar een bordje met het opschrift *liften* en een pijl ernaast. 'Ik meld dat u er bent, inspecteur. U kunt alvast met de lift naar beneden gaan, naar de etage waar -1 bij staat. Als u daar in de gang een moment wacht, wordt u opgehaald.'

'We weten de weg, dank u,' zegt Pelham.

In de lift drukt hij op de genoemde knop, blaast een grote kauwgombel en bekijkt zichzelf in de spiegelende wand van de lift. 'Zes kilo is er al af, brigadier. Wat vind je? Moet er nog meer af?'

'Ik denk dat u dat met uw arts moet bespreken, meneer.'

Pelham zucht. 'Maar wat vind jij?'

'Met alle respect, meneer, maar ik kan toch niet zeggen dat ik u nog steeds te dik vind?'

'Zo, dus jij vindt mij te dik?'

'Meneer, u legt mij bepaalde woorden in de mond.'

'Precies. Zo doe je dat tijdens een verhoor. Knoop dat in je oren, brigadier. Misschien schop je het dan nog eens tot inspecteur.'

Als ze uit de lift stappen kan Pelham een glimlach niet onderdrukken. Steve Wilkinson is bij het bureau gekomen toen hij nog maar een broekie van eenentwintig was. Net vers van de politie-school. En bloedfanatiek. Iets wat de eerste jaren even in goede banen moest worden geleid. Vier jaar geleden rondde de jonge agent met succes zijn opleiding tot brigadier af en sindsdien neemt Pelham de inmiddels vijfendertigjarige man op sleeptouw.

Als hij een zoon zou hebben gehad, dan had het er een als Steve moeten zijn.

'Laten we maar even wachten tot we worden geroepen,' zegt Pelham, terwijl hij zijn lijf op een stoel laat zakken.

Na een minuut of vijf gaat de deur tegenover hen open.

'Sorry dat het iets langer duurde,' zegt de slungelachtige man die hen over een half brilletje aankijkt.

'Geeft niks, dok. We weten hoe het werkt,' zegt Pelham, terwijl hij zich uit de stoel omhoogduwt.

Patholoog-anatoom dokter Lionel Appleton houdt de deur voor hen open.

‘Na jou, brigadier,’ zegt Pelham, terwijl hij zijn kauwgom in een papiertje wikkelt en in zijn zak stopt. Die tien extra seconden voordat hij wordt ondergedompeld in de stank van formaldehyde, desinfecterende middelen en een ontbindend lichaam maken niets uit, dat weet hij ook wel. Maar telkens wanneer hij de snijkamer betreedt, voelt hij zich wat licht in zijn hoofd worden. En dat geeft niet bepaald de onverstoorbare indruk die hij op zijn ondergeschikte wil maken.

Deze keer is de stank overweldigend. ‘Jezus,’ mompelt hij en hij houdt een arm voor zijn neus.

Ook Wilkinson ziet eruit alsof hij zich afvraagt hoe hij het snelst de ruimte kan ontvluchten.

‘Kon je ons geen e-mail sturen met je bevindingen,’ steunt Pelham.

‘Nee. Ik heb uiteraard overal foto’s van gemaakt, maar er is iets wat ik je persoonlijk wil laten zien.’ Appleton loopt naar de tafel waarop een vormeloos iets ligt en trekt de operatielamp die erboven hangt een stukje omlaag.

‘Is dat wat er van hem over is?’ vraagt Pelham vanachter zijn arm.

‘Helaas wel, ja. Deze man heeft ongeveer een week in het zee-water gelegen.

Joost mag weten waar hij vandaan komt, feit is wel dat hij onderweg als dinertafel voor een aantal vissen heeft gediend. Als jullie iets dichterbij willen komen, laat ik zien wat me opviel.’

Pelham doet schoorvoetend een paar stappen naar de tafel toe. Vanuit zijn ooghoek ziet hij dat Wilkinson bewegingloos blijft staan. ‘Brigadier?’

‘Het gaat zo wel beter, meneer,’ klinkt het gesmoord.

Pelham volgt het smalle, krachtige lichtbundeltje van een penlight dat Appleton over het lichaam met de opengeklapte borstkas en opengesneden buik laat glijden en moet bijna kokhalzen nu hij

in het volle licht ziet wat een aantal dagen zeewater en de hongerige bewoners daarvan met het lichaam hebben gedaan. 'Waar kijk ik naar, dok?'

'De buikholte is leeg. Nou ja, op een andere manier dan de bedoeling was. Kijk,' zegt hij en hij wijst met de penlight naar de bewuste plek. 'Hier hadden de nieren moeten zitten. En daar de lever.' 'Opgegeten?'

'Daar durf ik geen uitspraken over te doen, maar dat de organen zijn verwijderd voordat deze onfortuinlijke ziel in het water terecht kwam, is voor mij zo klaar als een klontje.' Hij houdt Pelham een vergrootglas voor. 'Kijk zelf maar eens,' zegt hij.

Pelham heeft geen andere keuze dan nog dichterbij te komen en is zich sterk bewust van de leidende rol die hij ten opzichte van zijn protegé moet spelen. Met ingehouden adem buigt hij zich over het opengesneden lichaam en bestudeert het punt dat door de smalle lichtstraal wordt verlicht. Als hij het gevoel heeft dat hij stikt, richt hij zich op en doet een stap naar achteren. Hij moet eerst een paar keer ademhalen voordat hij zijn stem vertrouwt. 'Je bedoelt dat die organen eruit zijn gesneden?'

'Precies, sommige randen zijn net iets te recht. Dat kan zelfs Moeder Natuur niet verbergen.'

'Dit hebben we eerder gezien, toch?'

'Ik heb het opgezocht. In de zomer van 2015 spoelde er een lichaam aan vlak bij Brighton.'

Pelham knikt. 'Dat was een vrouw, net zo beschadigd als dit lichaam.'

'Wel net zo beschadigd, maar in betere staat. En ook met net iets te mooie randjes waar de organen hadden gezeten.'

'En ook daar was niet na te gaan waar ze vandaan kwam.'

'Nee, het enige wat we weten is dat het in beide gevallen om een blank persoon gaat, in de leeftijdsklasse ergens tussen de vijftig en vijfendertig.'

Toen was het een vrouw, nu een man.'

‘In de bloei van hun leven,’ mompelt Wilkinson die dichterbij is gekomen.

‘Ik heb genoeg gezien,’ zegt Pelham. ‘Stuur je me je rapport, dok?’

‘Is al onderweg. Maar als je nog even hebt, er is nog iets ...’ Appleton slaat het laatste stuk van het laken weg en wijst naar het hoofd van het slachtoffer. ‘Iemand heeft zijn gezicht eraf gehaald.’

Schuin achter Pelham klinken kokhalzende geluiden. Nog geen vijf seconden later valt de deur van de snijkamer met een klap dicht.

Pelham staart Appleton een moment aan en laat zijn blik dan opnieuw over het lichaam op de tafel glijden. ‘Hebben we dat eerder meegemaakt, dok?’

‘Niet in dit leven.’

Pelham knikt, steekt een hand op en loopt de snijkamer uit zonder te kijken waar Wilkinson is gebleven. Hij heeft even een paar minuutjes voor zichzelf nodig om het aangevreten lichaam van zijn netvlies te krijgen. En uit zijn neus.

‘Het spijt me, meneer,’ zegt Wilkinson achter hem als ze weer buiten zijn.

Zwijgend opent Pelham het portier aan de passagierskant en laat zich op de stoel zakken.

‘Bureau, meneer?’ vraagt Wilkinson.

‘Dat is goed, brigadier. Dat is goed.’ Hij wrijft met een hand over zijn gezicht. Allerlei beelden schieten door zijn hoofd. Niet alleen van het kapotte lichaam van daarnet, maar ook van het ongeluk destijds. Zijn leven had anders moeten verlopen. En de dronken automobilist had er wat hem betreft niet zo gemakkelijk vanaf mogen komen. Een rijontzegging van drie maanden, wat een farce.

Na ruim twintig jaar voelt hij zich nog steeds schuldig dat hij Marge die keer liet rijden. Hij wist dat ze moe was. Misschien is het wel zijn verdiende loon dat hij de rest van zijn leven weduwnaar is. Weduwnaar zonder kinderen, want daar waren ze nog niet aan toegekomen. Aan de ene kant een zegen, omdat hij tot op de dag van

vandaag niet weet of hij in staat zou zijn geweest de zorg voor kleine kinderen op zich te nemen in combinatie met het werk dat hij doet. Aan de andere kant slaat de eenzaamheid steeds vaker en heviger toe. Vooral 's avonds en op de momenten dat hij geen dienst heeft. Al weten ze hem op het bureau ook buiten werktijd wel te vinden. Zoals nu.

De volgende ochtend werkt Pelham zich eerst door het rapport van de patholoog-anatoom. Dan leunt hij met gesloten ogen achterover, waarbij zijn stoel krakend protesteert. Zijn hersenen draaien op volle toeren. Behalve het aangespoelde lichaam van een paar jaar geleden staat hem bij dat er meer van dit soort gevallen waren langs de kusten van West- en Noord-Europa. Ongetwijfeld inmiddels cold cases, maar wellicht de moeite waard om eens in te duiken. Parallel daaraan wil hij weten of er de laatste jaren lichamen zonder gezicht zijn opgedoken.

Hij opent een programma op zijn pc en typt een zoekopdracht: lichamen in zee, organen verdwenen, gezicht verdwenen. De lijst is langer dan hij had verwacht.

Een van de rapporten trekt zijn aandacht. Hij staart naar de zinnen op het scherm en probeert de betekenis van wat hij leest te doorgronden. Onderaan staat het telefoonnummer van de rechercheur die met deze zaak was belast. Hij pakt zijn mobiel en tikt het nummer in.

'God morgen, detektiv Jensen her,' klinkt het in het Noors.

'Inspecteur Jack Pelham hier, uit Londen. Spreekt u Engels?'

'Jazeker. Wat kan ik voor u doen, inspecteur?'

'Het gaat over een zaak van een paar jaar geleden. Een aangespoeld lichaam. Gevild.'

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. *'Ja, dat herinner ik me nog heel goed,'* zegt Jensen dan. *'Nooit opgelost.'*

'Ik wil er graag eens induiken,' zegt Pelham. *'We hebben hier ook een vreemd geval.'*

‘Geen probleem, inspecteur. Misschien wel goed dat er eens andere ogen naar kijken. Ik stuur u een link naar ons intranet. Houdt u ons op de hoogte?’

‘Uiteraard.’

Pelham verbreekt de verbinding en staart een moment voor zich uit. Dan staat hij op en loopt naar de deur. ‘Brigadier,’ roept hij richting de bureaus die in de aangrenzende kantoorruimte staan opgesteld. ‘Bel die special agents Branson en Ellis voor overleg en kom naar mijn kantoor zodra ze er zijn. Met koffie.’